

VREEMDE
TELEFOONGESPREEKEN
VERHALEN

VREEMDE TELEFOONGESPREEKEN
VERHALEN

COAB 2019

Stewardess in het Oerwoud

Ello

Het Eiland in de Zee

May Flower

May Flower's return

Het Spookhuis

Het Kruis van IJs

Kapitein Mekko

Het Cruiseschip

Stewardess in het Oerwoud

Ik sprak met de stewardess.

Nee, het kon allemaal niet doorgaan.

De vorige keer was ik te diep het oerwoud in gegaan, en dat had mij problemen gegeven, en hun verzekering kon het niet betalen, en ik mocht niet meer mee.

Ik schold haar uit voor rotte vis.

Ik wilde haar baas spreken.

Zelfde verhaal.

Later biechte ze iets op, dat ze wat in mijn koffie hadden gegooid.

Een pilletje ofzo.

Wat wilden ze niet vertellen.

Gelukkig had ik het telefoon gesprek opgenomen.

Ik sprak weer met die stewardess.

Zei dat ik haar baas had gesproken, en die had wat in mijn koffie gestopt.

Zij wilde dat niet geloven.

Ik zei dat ik het gesprek had opgenomen, maar toen ze het hoorde zei ze dat het nep was.

Je komt nergens bij deze reis organisatie en al helemaal niet met hun verzekering.

Je betaalt er alleen dik voor, maar ja, ik was over de streep gegaan volgens hen, en hun baas had iets in mijn koffie gestopt, maar toen ze het gingen navragen werd alles ontkent.

Ik heb de opnames, maar die zijn volgens hen nep.

Dit reis bureau, ik heb er flinke koppijn van overgehouden, of is het van die koffie ?

En wat hebben ze er doorheen gegooid ?

Als ik er vroeger met mijn oma en tante naartoe ging, dan werden ze allemaal zenuwachtig. We werden verschrikkelijk in de gaten gehouden. Ze deden alsof wij criminelen waren die hen wilden overvallen. Dat zeiden ze dan wel niet letterlijk, maar hun gedrag naar ons was paranoïde, alsof we zware wapens bij ons hadden ofzo. Mijn oma en ik moesten er toen nog om lachen, maar nu lach ik niet meer.

Te ver het oerwoud ingegaan, dus daarom werkte de verzekering niet meer.

Ik had netjes aan de lijn moeten blijven als een hond.

Daar betaal ik niet voor.

Ik had ook eerder terug moeten zijn ofzo.

Maar ja, dat kan dus niet als je diep in het oerwoud wordt vastgehouden.

Verzekering betaalde het niet, maar kon ik het helpen dat ik zo diep het oerwoud was ingegaan.

Wat kun je doen tegen een ontvoering ?

Hadden ze ook allemaal excuses voor.

Ik weet wel zeker dat die baas van hen erachter zit. Zei doodleuk dat ze wat in mijn koffie had gedaan. En daarna alles ontkennen. Ze proberen je gewoon gek te maken.

Ik heb de opname nog steeds, op een bandje, maar volgens hen heb ik dat zelf gedaan met stemmetjes. Alsof ik zelf alles heb lopen plakken. Ja, bandjes aan elkaar lopen plakken, en dingen wegknippen. Zo konden zij het ook. Dat zeiden ze. Toen kwamen ze met allerlei bandjes opzetten

met dingen die ik nooit had gezegd, bedreigingen enzo, en andere zwaar overdreven bekentenissen. Het leek wel op mijn stem, maar het was niet mijn stem. Toch vroeg ik me af hoe ze het gedaan hadden. Toen begonnen ze me te chanteren met die bandjes, en ze zeiden dat ze nog wel meer bandjes hadden, met video opnames enzovoorts. Ik ben toen maar weggegaan. Ik was er helemaal klaar mee. Naar een ander reis bureau gegaan, maar wilden ze niet hebben, waren al ingelicht. Werd weer gechanteerd. Moest het maar niet meer proberen bij reis bureau's, enzovoorts. Ik ben er toen allemaal maar mee gestopt, en ging toen zelf op wereldreis. Zeilbootje, hup. Niemand meegenomen. Was met iedereen klaar. Ik werd toch niet geloofd. Het reis bureau zou het wel weten.

Ging weer terug naar dat oerwoud. Kwam ik ergens daar in die rimboe die stewardess weer tegen. Ik zei : 'Hey, jou ken ik. Wat moet je hier ?' Gaf toen toe dat ze ook ontvoerd was, en probeerde haar weg weer terug te vinden. Ik zei mij niet gezien. Ze wilde mij niet geloven, en niet helpen, en nu zat ze dus in hetzelfde schuitje, maar daar was ik allang uitgesprongen. Ik had het schip verlaten voordat het zonk. Toen werd ze me toch een partijtje kwaad, maar ik was niet om te praten natuurlijk. Ik moest haar maar helpen, zei ze. Begon ze mij allemaal om informatie te vragen, en ik kwam weer terug bij het verhaal over dat bandje, van die baas die had gezegd dat er wat in mijn koffie was gestopt. Was waarschijnlijk ook bij haar gebeurd. Ze vroeg zich af waarom. Kan van alles wezen, zei ik. Ik zei toen ook dat ze nep bandjes van mij hadden gemaakt. Daar wist ze van. Ik vroeg haar hoe ze het gedaan hadden, maar zij wist het niet. Zei dat ze nu aan mijn kant stond. Ik zei dat ik niet aan haar kant stond.

Ik zei de verzekering zou haar niet betalen.
Het was allemaal een complot.
Dat wist ze.
Hoefde ik haar niet meer te vertellen.
Ze wist ook dat haar baas niet plus was.
Een beetje laat, zei ik.
Ik wilde doorlopen, maar ze hield me tegen.
Toen trok ze haar kleren uit, en zei laten we hier wonen.

Ik duwde haar weg, maar ze hield vol.
Ik heb het toen maar zo gelaten.
Ik vertrouwde haar niet, maar een stewardess in het oerwoud die alles voor je wil doen kan van pas komen.
Ik zou haar gewoon terug laten betalen, en dan zou ik wel verder zien.

Bouw voor ons een hut, of maak een tent, kan mij het schelen, droeg ik haar op.
En zorg dat we voldoende te vreten hebben.
Ze ging direct aan de slag.
'Ik werk voor jou nu,' zei ze.
'Nooit meer voor dat stomme reis bureau.'

'Ik ben nu jouw reis bureau,' zei ik tegen haar.
'Mag je achter het loketje zitten, terwijl ik de hort op ga.
En zorg dat het eten klaar is als ik weer terug ben.'

En dat was het. Ik wilde geen tijd met haar verdoen.
Ik ben er gewoon vandoor gegaan, liet haar gewoon wachten zoals ze mij vroeger deden wachten.
Als het goed is wacht ze nu nog steeds.

Ello

Er was eens een jongetje dat Ello heette, en hij was de koning van Nederland. Op een nacht toen hij sliep werd zijn kroon gestolen die hij op zijn nachtkastje had gezet. De dieven namen de kroon mee naar het bos waar ze de kroon bewaakten. De kroon begon sinds de diefstal te zoemen en te rinkelen, en soms ook te bewegen, en dan raakten de wachters helemaal hysterisch en in paniek, bang dat iemand de kroon zou stelen. Maar de kroon zei op een dag toen dat weer gebeurde : 'Maar jullie zijn zelf de dieven. En zij die de kroon hebben gestolen zullen luizen krijgen. Zo staat het geschreven.' De wachters, die dus eigenlijk dieven waren, begonnen steeds meer luizen te krijgen, en steeds meer jeuk, wat zo erg werd dat ze een heel eind weg gingen staan van de kroon, steeds verder en verder. Maar in de verte hoorden ze de kroon brullen als een leeuw, en ze werden erg bang. De kroon brulde : 'Dieven van de kroon zullen trouwens niet alleen luizen krijgen, maar zullen aan het eind ook opgevreten worden door leeuwen.' En leeuwen begonnen voort te komen uit de kroon om achter de dieven aan te gaan, en de dieven waren zo bang dat ze wegsmolten van de angst. En ze smolten en toen stolde het weer totdat ze stenen waren, waarop stond geschreven : 'Wij stalen de kroon, en dit is ons loon.' De stenen stonden aan de rand van het bos. De koning kreeg het al snel te horen, en vond door het gebrul van de kroon al snel zijn kroon terug. En toen kon hij al weer snel de koning van Nederland zijn.

Het Eiland in de Zee

Hij ondernam de tocht, en ging op zijn zeilschip de zee over. Het was prachtig weer, wat al snel overliep in een regenbui. Helemaal drijfnat kwam hij aan op een eiland na een lange tijd zeilen. Het was een prachtig eiland. Het leek wel alsof de bomen hem toewuifden. Hij legde aan op een strandje en stapte uit de boot. Een donkere vrouw met een rieten rokje liep op hem af. Ze was direct heel gastvrij, en verwelkomde hem op het eiland, en nodigde hem uit tot haar hut te gaan. Hij keek zijn ogen uit in het prachtige oerwoud. Ze gingen over een zandpad en het zand brandde onder zijn voeten. Na een tijdje kwamen ze aan bij haar hut. Het was een eenvoudige hut. Ze zei dat ze hem later ook wel het hele eiland kon laten zien. Hij had deze gastvrijheid niet verwacht. Het had ook heel anders kunnen gaan, namelijk door een pijl in zijn rug. Toch was hij op zijn hoede. Je wist immers maar nooit. Het kon ook een valstrik zijn.

Het eiland was grotendeels onbewoond. Het was dus ook een overlevings strategie van de vrouw waarom ze zo deed. Na een tijdje bracht ze hem weer naar buiten, en liet hem de wildernis zien. Er waren hier prachtige rivieren met prachtig hoog gras, en daarachter wildernis. Hij vroeg hoe ze hier leefde. Ze zei dat ze helemaal alleen was, maar dat er een klein kampje was ergens op het eiland wat ze soms bezocht. Ze was vroeger deel van het kamp, maar ze hadden ruzie gekregen, en ze kwam erachter dat ze beter op haarzelf kon leven. Ze ging soms naar de stam toe puur om te overleven.

Naar mate hij haar beter leerde kennen kwam hij erachter dat ze helemaal niet zo makkelijk was in de omgang. Ze had vele gezichten. Het was sinds hij was ingegaan op haar aanbod dat ze hem steeds respectlozer ging behandelen. Ze was nog steeds heel erg gastvrij, maar ze begon hem steeds meer te kleineren. Dat lag er echt niet dik bovenop in het begin, maar meer subtiel. Het was alsof ze hem steken onder water gaf, en het dan weer afdekte met een doek. Dan kon ze ineens weer heel aardig doen.

Op een bepaalde manier was hij in een worsteling met haar, een psychologische worsteling. Het lag er niet dik bovenop, maar het was onderhuids. Tegelijkertijd genoot hij van de pracht van het eiland, hoe het hem stimuleerde en inspireerde. Hij was even weg van alles en van zijn verleden.

Ze hield hem af van het ontmoeten van de stam verderop het eiland, en hij wist niet waarom. Ze zei dan wel dat ze niet gemakkelijk waren, maar dat was zij ook niet. Beiden bleven ze kalm in hun gesprekken met elkaar, misschien ook omdat ze telkens werden afgeleid door de prachtige natuur om hen heen en de geluiden van het oerwoud. Soms begreep hij haar niet en wist hij niet of ze hem

nu probeerde te beledigen of dat ze wat anders bedoelde. Soms kon hij het niet opbrengen om verder door te vragen, wilde hij in de rust blijven, maar soms bracht dat ook een bepaalde rusteloosheid. Het leek wel alsof er competitie heerste tussen hen op een bepaalde manier.

Eigenlijk wilde hij weg van haar, en de stam waar ze het over had ontmoeten, of gewoon ergens anders op het eiland de tijd verdrijven, maar hij voelde alsof ze iets van hem had gestolen wat hij terugwilde. Hij kon niet weg. Dat wat zij van hem had gestolen, daar kon hij niet zonder leven. Ze had dus al een zekere macht over hem. Toch wilde hij hier niet aan toegeven, en zei dat hij weer verder wilde, of naar die stam, of ergens anders op het eiland. Hij bedankte haar al voor de gesprekken en de gastvrijheid, maar toen wilde zij dat hij zou blijven. Toen kon hij het ook niet over zijn hart krijgen om weg te gaan. De dagen erna werd ze eigenlijk steeds moeilijker, maar ook steeds aardiger, en die combinatie werd in principe gewoon dodelijk. Hij voelde dat hij psychologisch vast kwam te zitten door haar, door haar opmerkingen, alsof zij hem had verlamd.

Hij wist dat hij goed in de problemen was nu. Hij had snoep genomen van vreemden waarvoor zijn moeder hem altijd gewaarschuwd had. Hij was in een exotische valstrik van het eiland gelopen, van het oerwoud. Hij verdedigde zich niet naar haar, want hij wist dat het dan alleen maar erger kon worden, alsof hij dan in de fuik werd getrokken, en ze probeerde altijd ook een hele hoop goed te praten.

Ze vermoede hem, en daardoor werd hij afhankelijk van haar. Zij moest nu voor hem zorgen. Hij was in een gevaarlijke situatie terecht gekomen. Hij voelde zich ziek, alsof hij vergiftigd was, en hij was helemaal alleen in het oerwoud met haar. Ze betuttelde hem ook, sprak telkens met verkleinwoordjes. Ze bemoederde hem, maar was ook een slinkse vijand. Hij moest telkens op zijn hoede zijn. Op een dag kon hij niet meer verder. Hij kon alleen nog maar neerliggen.

Ze zou wat soep voor hem maken, met allerlei exotische vruchten er doorheen. Die zouden erg krachtig en pittig zijn, en die zouden hem wel genezen. Hij dacht er ook aan dat hij misschien niet bestand was tegen het leven in het oerwoud en tegen zulke vrouwen als zij. Maar de soep deed hem goed, en zo hield zij hem aan het lijntje. Ze was niet extreem, maar subtiel. Het liep ook nooit uit op een echte ruzie tussen hen, maar er was wel een onzichtbare oorlog. Langzaam voelde hij zich weer beter. Het was alsof zij hem ook weer optrok, maar na de problemen die zij hem had gegeven. Zo werd haar machtspositie nog meer versterkt in zijn leven. Hij begon er aan gewend te raken, en het gaf een bepaald vertrouwen. Toch wist hij dat het een gokspel was, want ze zou hem zo aan zijn lot kunnen overlaten.

Ze lokte hem dieper in haar wereld, als een zoet vergif, waarvoor hij telkens weer een medicijn nodig had, en dat was zij. Het was als een vreemde medicijnen of drugs verslaving, maar waren alle vriendschappen en relaties niet zo? Hij dacht dat het gewoon bij het leven hoorde, en het gaf hem grote afleiding. Zijn verleden was niet al te best, en zo had hij even wat anders. Hij raakte meer en meer geïnteresseerd in haar als persoon. Hij wilde haar verleden kennen, hoe ze zo was geworden, haar geheimen, en misschien zou hij haar ook kunnen helpen. Niets was vrijblijvend hier in ieder geval. Voor elk woord wat van haar tong droop moest hij zwaar betalen, als voor zeldzame honing. Het werd een obsessie voor hem waarvan hij niet meer kon loskomen. Zij was als televisie in het oerwoud.

Zij leerde hem overleven in het oerwoud. Zij leerde hem alles. Zij liet hem een totaal nieuw leven zien, en al snel vroeg hij zich af waar hij zich in eerste instantie druk over had gemaakt. Misschien was het zijn voorzichtigheid, zijn ingebouwde alarm. Alles had tijd nodig. Ook dit.

Hij genoot met haar van het oerwoud en van de zee. Soms gingen ze zwemmen. Het leek wel alsof het oerwoud en de zee tussen hen beiden in was, om hun vriendschap gezond te blijven houden. Hij

kon telkens alles afspoelen. Er was telkens teveel afleiding om hen heen om echt totaal verloren te raken in elkaar. Misschien zou het in de stad helemaal verkeerd zijn gelopen, zouden ze dan te dicht bij elkaar op de lip hebben gezeten, en zou het oerwoud niet tussen beiden kunnen komen wanneer dat nodig was. De natuur beschermde hem ook tegen al te zware depressie en wanhoop. De golven spoelden alles weg. Het zoute water was telkens zijn genezing, en zo kon hij haar ook telkens weer op nieuwe manieren bekijken en tegemoet treden. De natuur werkte zo aan hun vriendschap.

Op een dag bracht zij hem naar de stam op het eiland. Hij zag direct wat ze bedoelde. De vrouwen liepen daar bijna zenuwachtig rond met hun speren, agressief. Ze begonnen hem direct uit te schelden en kleinerende opmerkingen te maken. Er was hier geen politie op het eiland, dus ze zouden hem zo kunnen aanvallen. Ze hadden een zeker respect voor de vrouw die bij hem was, dus daarom deden ze het niet, maar ze dreigden. Ze zagen hem als een indringer. Ze waren veel te direct. Ze waren een deel van haar leven, en ze werden dus ook een deel van zijn leven, maar hij kon goed begrijpen waarom ze vaak afstand hield. Het eiland was eigenlijk te groot om zich druk te maken over hen. Hij had genoeg afleiding en ze hadden hen nauwelijks nodig. De vrouw ging er steeds minder vaak naartoe sinds hij er was.

Ze verzonnen hun eigen spelletjes in het oerwoud, zodat ze niet telkens hoefden te spreken. Het bracht ook wat avontuur in hun leven, alhoewel het zwemmen in de zee, of een trektocht door het oerwoud al avonturen op zich waren. Soms deden ze hardloop spelletjes, tikkertje of speelden ze verstoppetje, als tijdverdrijf. Zo leerden ze elkaar ook op een andere manier kennen. Hij wilde haar psychologische diepte kennen. Hij merkte dat het leren kennen van elkaar steeds trager ging, en dat ze in cirkeltjes terechtkwamen. Ergens liep alles vast en werd het routine. Hij beseftte toen ook dat de geheimen waar hij naar op zoek was niet slechts in haar te vinden waren, maar ergens anders in de veel grotere natuur. Daarom is hij op een dag naar zijn zeilboot gegaan en trok verder de zee over tot een volgend eiland.

May Flower

Vroeger zat er een jongetje bij mij in de klas genaamd May Flower. Zijn vader was schipper op een groot schip. Hij vertelde er vaak over, en soms gingen ze op vakantie met het schip. Ik ging ook een keer mee. Op een dag was May Flower niet in de klas, en ik vroeg me af wat er met hem was. Misschien was hij ziek ofzo, maar de meester wilde het niet vertellen. Na een paar dagen was hij nog steeds niet in de klas, en de meester zei dat het schip van zijn vader was vergaan. Ik had het erg met May Flower te doen. Sommige meisjes begonnen te huilen toen de meester het vertelde. Pas na een paar weken kwam May Flower terug. Na schooltijd nam ik hem mee naar huis. Mijn ouders leefden niet meer. Ik woonde bij mijn grootouders, dus ik wist precies waar May Flower doorheen ging. Zijn vader was het laatste wat hij had, want zijn moeder was al bij zijn geboorte overleden. Mijn grootouders hadden ook erg met May Flower te doen, en wilden hem wel adopteren. Ik vond het een goed plan, en zo gebeurde het.

Zo kwam May Flower er ook een beetje overheen. Ik probeerde hem op te vrolijken. We deden veel spelletjes en gingen overal naartoe. Ook mijn grootouders deden er alles aan om hem op te vrolijken. Uiteindelijk lukte dat wel. Ook de meisjes in de klas waren erg lief voor hem.

Op een nacht vertelde May Flower me dat hij een keer naar Amerika was geweest met zijn vader. Ze bezochten toen ook een indianen stam. De indianen waren heel gastvrij, en wilden dat ze zouden blijven. Maar hij zei telkens : 'Nee, daar ga ik niet voor. Dat kan ik echt niet doen.' Hij had nu spijt dat hij nee had gezegd, want als ze waren gebleven in die indianen stam, dan had zijn vader misschien nog geleefd. Hij moest even weer huilen, en ik omhelsde hem. De dag erna kochten we een indianen poster voor hem, want dat was wel een goede herinnering van hem. Hij wilde er eigenlijk weer naar terug om zich aan te sluiten bij de indianen stam. Ik zei dat ik dan ook wel mee wilde. Maar toen we het mijn grootouders vertelden vonden ze dat niet goed, en ze zeiden dat we dat echt niet konden doen, dat het veel te gevaarlijk was in het oerwoud. Toch was het onze droom. Ik had veel indianen boeken, waar May Flower ook graag in las. Ik zei vaak dat als we ouder zouden zijn dat we er dan wel naartoe zouden gaan.

En toen mijn grootouders uiteindelijk kwamen te overlijden zijn we dat ook daadwerkelijk gaan doen. We gingen met een schip, en May Flower wist nog waar het was gelukkig. Weer waren de indianen van die stam zeer gastvrij. We vertelden hen wat er was gebeurd, dat May Flowers' vader niet meer leefde, en ze waren erg betrokken. Weer vroegen ze of we wilden blijven, maar we bleven zeggen : 'Dat kunnen we echt niet doen.' Toch hebben ze ons even later weten over te halen om wat langer te blijven. Daarna moesten we echt weer terug, want May Flower en ik studeerden inmiddels techniek, en we wilden een brug bouwen van Europa tot Amerika. De indianen vonden dat heel interessant. Ze wilden wel meehelpen, maar dan moest het wel een natuurbrug zijn. Ze hadden daarover hun ideeën en legden het ons ook uit. Wij vonden het een mooi plan, maar onhaalbaar, dus

we zijn toen echt teruggegaan om verder te studeren in de techniek van de bruggenbouw. Het was een project op school dat we mee zouden helpen met de brug van Europa tot Amerika, en dan zou er een spoor op aangelegd worden voor een trein. Het was een hele onderneming.

Het nam al onze tijd in beslag, maar we gingen ervoor. Dag en nacht hadden we het over de brug, en het kwam in allerlei kranten te staan. Maar halverwege het project werd de brug verwoest door een zware storm. Mayflower was ontroostbaar. We moesten onze dromen opgeven. Maar op een dag had hij toch weer een idee. Hij wilde een ondergrondse tunnel bouwen, onder de zee door. Wat we ontdekten was dat die ondergrondse tunnel er al was, maar nooit was afgemaakt. Diep onder de grond waren vreemde gangen met vreemde indiaanse hieroglyphen die een verhaal vertelden. We probeerden het verhaal te ontcijferen, en eigenlijk zagen we ons eigen levensverhaal in de plaatjes. Dat was heel vreemd. Alles leek te kloppen, alles leek met elkaar te maken te hebben, met elkaar in verbinding te staan. Maar op een dag verdwaalden we in de gangen, en konden onze weg niet meer terugvinden. We waren ook ergens ingegleden waardoor we nog dieper kwamen, en er scheen geen weg meer naar boven te zijn. We konden wel nog dieper en toen hebben we dat maar gedaan. We kwamen toen in een ondergrondse wereld. Hier leefden ook indiaanse stammen. We waren hier erg van onder de indruk dat we niet eens meer terugwilden.

Maar deze indianen stammen waren niet zo gastvrij als de indianen die wij kenden. Ze negeerden ons, of begonnen te dreigen. We zijn toen maar verder getrokken, maar telkens weer kwamen we in de problemen met zulke stammen. We waren niet gewenst.

Ik zei tegen May Flower dat we ze beter met rust konden laten, maar hij wilde niet luisteren. Hij bleef proberen contact te maken. Hij was een echte waaghals. Ik zei hem dat hij dan over natuurgrenzen heen zou gaan, maar hij wilde niet luisteren. Ik bleef hem vertellen dat deze indianen anders waren en gevaarlijk. We kregen er ruzie over, en hij zei dat ik niet zomaar grenzen in zijn leven kon gaan trekken. Hij wilde wat meer uitdaging, anders had zijn leven geen zin. Hij wilde niet telkens in dezelfde cirkeltjes gaan. Hij wilde wat van zijn leven maken. Ik dacht dat we al ver genoeg gekomen waren, maar hij dacht daar anders over. Hij zei dat ik teveel van hem vroeg, dat hij daar echt niet voor kon gaan. Ik moest het maar vergeten. Hij wilde alles wel voor me doen, maar dit ging hem te ver. Ik moest niet proberen vaderschap over hem te spelen. En dit was de eerste fikse ruzie die we ooit hadden gehad. Er was ergens een hek, en daar verderop was een indiaanse stam, en hij ging zo het hek over en ik zag hem richting die stam rennen. Ik riep hem nog terug, maar het was al te laat. Ik zag zo een paar pijlen door hem heengaan en een speer. 'Zie je nu wel!' riep ik. 'Het is gevaarlijk hier!' Dat was het laatste wat ik ooit van May Flower had vernomen. Verslagen liep ik terug. Ik vond uiteindelijk mijn weg terug. Er hing ergens een touw, en daardoor kwam ik weer boven. Ik ben toen weer helemaal teruggegaan naar huis. Het laatste aandenken wat ik had aan May Flower en die ondergrondse wereld was een vreemd beeldje wat ik daar had gevonden en had meegenomen. Ik zette het in mijn kamer. Van mij hoefde het niet meer. Ik wilde niet meer terug, maar het beeldje bleef mij inspireren. Ik wist dat er nog zoveel hieroglyphen waren die ik nog niet had ontdekt en ik wist ook zeker dat het de missende stukjes van het verhaal waren, en ook wist ik zeker dat het mijn eigen levensverhaal moest zijn.

May Flower, die durfal. Steeds meer begon hij mij te inspireren. Niet dat ik zoals hem zou zijn, maar zijn passie inspireerde mij, zijn passie voor meer kennis van het onbekende, alleen wist ik dat die altijd samen moest gaan met voorzichtigheid en goede voorbereiding. Ik wilde namelijk niet zoals hem eindigen. Hij was een les voor mij op twee sporen. Ik dacht niet meer aan een tunnel tussen Europa en Amerika, maar alleen aan een tunnel tot de ondergrondse wereld, en dat was May Flower voor mij.

May Flower's return

Ik vertelde de bevriende indianen stam over de dood van May Flower, maar zij geloofden niet dat hij dood was. Zo zou hij contact met hen hebben gezocht via een orakel. Ook zeiden ze dat als ik techniek had gestudeerd, dan zou ik hem ook tot leven moeten kunnen wekken als hij echt dood zou zijn. Ik zei toen dat dat allemaal niet zo simpel lag, maar zij waren er niet van overtuigd dus dat hij dood was, vanwege het orakel.

Hij had volgens hen door het orakel hen duidelijk gemaakt dat hij nog steeds leefde, maar in een nog diepere ondergrond onder de ondergrondse wereld. Hij zou daar in een andere indianen stam terecht zijn gekomen, maar hij kon daar niet teveel over zeggen. Zij zouden een godin hebben die ergens stond, en zij zou zo heilig zijn dat ze alleen maar bij haar voeten konden komen. En haar voeten waren een beeld van het geheim en de eenzaamheid.

Ik stond eigenlijk een beetje met open mond te luisteren, maar ze bleven maar zeggen dat ik terug moest gaan om via de techniek beter contact met hem te zoeken. Ik heb dat toen ook gedaan. Ik ben weer terug gegaan en begon gewoon maar wat te bouwen. Ik wilde een apparaat ontwikkelen wat de dood kon overbruggen, of wat contact zou kunnen maken met die wereld onder de ondergrondse wereld, waar May Flower nu zou zijn volgens de indianen. Het werd een klein kastje waarmee ik experimenteerde, een klein kunstwerkje. Uiteindelijk begon ik hem aan de lijn te krijgen. Hij deed allemaal heel geheimzinnig, en hij bevestigde ook alles wat de indianen hadden gezegd, ook over die godin die zo heilig was dat ze alleen maar tot haar voeten konden komen, en die voeten waren een groot geheim en veroorzaakten grote eenzaamheid.

Ik wilde hem opzoeken, maar hij zei dat ik dat niet moest doen. Het zou veel te gevaarlijk wezen, en hij kon niet meer terug. Waarom wilde hij niet zeggen. Hij klonk heel wanhopig. Hij zat ergens vast, en ook al kon hij niet meer weg, hij wilde ook niet meer weg. Het leek wel op een stockholm syndroom. Ik vertelde hem waar ik na het verliezen van hem allemaal doorheen was gegaan, en hij zei dat hij door hetzelfde was heengegaan. Meer zei hij in principe niet, en deed verder allemaal weer geheimzinnig, tot het punt dat we weer bijna ruzie hadden.

Ik ging met deze informatie terug naar de bevriende indianen. Ze zeiden dat hij inderdaad opgesloten was, en dat er velen daar opgesloten waren, en dat we moesten werken aan hun terugkeer. Dat leek mij een onmogelijke opgave, maar weer zeiden ze dat als ik techniek had gestudeerd dan zou ik daarvoor wat kunnen maken. Weer ging ik terug en werkte nog wat door aan het kastje. Ik maakte het ook wat groter, zodat er een scherm bijkon waarop ik beeld zou kunnen krijgen. Eerst was er alleen maar sneeuw op het beeld, maar ik begon er steeds meer patronen in te zien. Dit zou de eerste stap zijn, en daarna zou ik wel verder kijken. Ik moest al die patronen nu

zien te decoderen en ze omzetten tot beeld. Dat was een heel karwei, een heel gedoe, maar uiteindelijk slaagde ik erin een soort natuur op het scherm te krijgen. Ik had hem nog niet gevonden. Ik moest weer het hele ding afstemmen, en naar hem zoeken. Ik deed dit met bepaalde warmte sensoren. Die moesten ook ingesteld worden op de juiste afstand, dus er kwam een heleboel ingewikkelde radar techniek bij kijken. Maar daar had ik immers voor gestudeerd. Uiteindelijk vond ik hem weer. Via zijn warmte verschillen per lichaamsdeel kreeg ik hem op het scherm, in verschillende kleuren, alhoewel het nog wel wazig was. Soms leek het in elkaar over te lopen, maar ik was tevreden met het resultaat, en zijn stem was glashelder. Wel deed hij weer enorm geheimzinnig.

Ik zei dat ik bezig was een apparaat te bouwen wat hem zou kunnen laten terugkeren, maar hij zei direct dat hij dat niet wilde, dat hij dat niet kon doen. Hij zei tegen me dat ik maar alleen naar het feestje moest gaan. Ik begreep hem niet, en hij deed wazig. Hij had nu de godin gevonden, of in ieder geval haar voeten, en dat was een groot geheim en grote eenzaamheid. Hij kon niet meer terug en wilde niet meer terug. Ik was teleurgesteld, maar ik begreep hem. Toch zou ik verder bouwen aan het apparaat, en ik vroeg of er dan misschien nog anderen waren die wel terug wilden. Hij zei dat hij het ze zou vragen. Die nacht sliep ik bijna niet. Het spookte allemaal door mijn hoofd, ook dat May Flower misschien een stockholm syndroom had, dus tegen zijn wil daar werd vastgehouden en zich er maar bij neer had gelegd, of misschien werd hij zelfs bedreigd en moest hij gered worden. Ik wist het niet. Hij deed allemaal te geheimzinnig. Eigenlijk kon ik helemaal niet slapen, en ging terug naar het apparaat. Ik zag nu meerdere personen op het scherm, en sommigen wilden inderdaad terug, omdat het daar te zwaar zou zijn. Ik beloofde dat ik verder zou werken aan het kastje. Er zou nog een groot gat in komen waardoor ze misschien omgezet zouden worden in andere signalen. Het was allemaal heel ingewikkeld. Ik zat weer allemaal door oude studie boeken heen te bladeren. Ik moest hun patronen omzetten in andere patronen die het gat zou kunnen herkennen en waardoor ze hier geprojecteerd konden worden, en dan via een bepaalde code zou het apparaat hen vlees en bloed kunnen geven. Ik werkte bijna dag en nacht door aan dit project. Ik sliep bijna niet, en dat kon ik ook niet.

Ik begon ook anderen te vragen over die godin die ze vereerden. Zij zeiden in principe hetzelfde dat ze een groot geheim was en grote eenzaamheid bracht. Ze konden alleen haar reusachtige voeten zien, en als ze te dichtbij kwamen, dan trapte zij ze soms weg. De rest mochten ze niet zien. Maar hoe meer ik met deze personen sprak, hoe meer ik erachter kwam hoe hun verhalen elkaar tegenspraken, en ik kwam erachter dat het een soort stelsel was van inwijding en dat ze ook weer geheimen hadden voor elkaar en dus ook voor mij. Ze konden niet spreken en mochten niet spreken. Het waren allemaal ingewikkelde zwijgplichten die te maken hadden met hun niveau van inwijding.

Ik dacht misschien zou het helpen als ze uiteindelijk hier waren. Het was een hele grote indianen stam, en ik vroeg me ook af waar ik ze dan moest herbergen. Ik zou misschien een woon project voor hen kunnen oprichten in het bos. Toen ik de eerste persoon door het gat kon laten komen was ik verbaasd over mezelf dat ik dit heb kunnen doen. Er volgden er toen snel meer, en toen puntje bij paaltje kwam heb ik ze allemaal ondergebracht in woningen in het bos. Ik had daarvoor een beurs van de erfenis van mijn grootouders. Uiteindelijk kreeg ik het toen ook voor elkaar om May Flower over te halen, en ook hij keerde terug. Ik omhelsde hem, en het was direct weer als vanouds. Ook durfde hij toen weer meer te zeggen. Ik begon hem vragen te stellen over die godin, of zij misschien ook gered moest worden. May Flower keek me aan. Hij vroeg : 'Wil je het echt weten ?'

Ik zei : 'Ja, natuurlijk. Je verhalen hebben me wel nieuwsgierig gemaakt, en zij moet dan zelf ook wel heel eenzaam zijn, vooral als zij zo diep in dat systeem van geheimen zit met allerlei zwijgplichten.'

'Okay,' zei May Flower, 'dat zit dus echt heel ingewikkeld in elkaar. Zij is de hoogst ingewijde van

allemaal, en heeft daarom ook de meeste zwijgplichten. Zij draagt het grootste geheim, en daarom was zij voor ons slechts een projectie van een nog diepere ondergrondse wereld, waardoor we alleen maar haar voeten konden zien. Zodra we te dichtbij kwamen waren er teveel elektrische ontladingen vanwege het energie verschil tussen ons en die nog diepere ondergrondse wereld waar zij was. Daarom noemden we haar de godin, en het pad was de eenzaamheid, want als we meer zoals haar werden, dan zouden dezelfde verschijnselen optreden tussen ons en de anderen. Het zou grote oorlogen kunnen veroorzaken, grote misverstanden.'

'Wat moeten we dan doen ?' vroeg ik.

'We kunnen niks doen,' zei May Flower. 'Ze zit compleet vast.'

'Ik kan natuurlijk proberen contact te maken met die nog diepere ondergrondse wereld waar zij is.'

'Doe dat maar niet,' zei May Flower. 'Je kent haar niet. Veel te gevaarlijk.'

Maar toen werd ik een beetje zoals May Flower vroeger tegen mij deed. Ik zei dat hij mijn grenzen niet bepaalde, en dat hij geen vadertje over me moest spelen. Ik wilde alles wel voor hem doen, maar dit ging me te ver. En zo hadden we de tweede grote ruzie in onze vriendschap, en uiteindelijk zei hij dat ik het zelf maar moest weten dan.

Toen hij sliep ben ik weer naar het apparaat gegaan en probeerde contact te maken met de godin en die diepere ondergrondse wereld. Allereerst kreeg ik alleen haar voeten op het scherm door de warmte sensoren, maar die begonnen direct oververhit te raken. Er waren allerlei ontploffingen in het kastje ineens, en ik werd zomaar ineens door het gat gezogen. Ik schrok me wild, en dacht direct dat ik beter naar May Flower had moeten luisteren. Ik ging door een tunnel heen en wist niet wat me overkwam. Ik keek in een levensgroot ravijn, en viel daar naar beneden, toen het water in. Er was grote storm en de golven waren huizen hoog. Ik werd zo tegen een rots geslingerd, en werd even later wakker in een hutje. Er stond een vrouw voor me. 'Je bent me wel een waaghals,' zei ze. Het bleek de godin te zijn. Ik begon direct het hele verhaal te vertellen, en ze knikte telkens, en zei dat ze het al wist. Ik vroeg of ze hulp nodig had, maar ze lachte me gewoon uit. 'Hulp ?' vroeg ze. 'Jij hebt onze hulp nodig.' Ik keek haar toen verbaasd aan.

Ik vroeg haar of ze May Flower kende. Ze knikte. 'Die heb ik ooit eens bij je in de klas gezet, om jou tot ons te trekken, tot deze diepere wereld. Waarom zou je terug willen ? Er zijn zoveel geheimen die ik je zou willen openbaren.'

'Wat gaat het me kosten ?' vroeg ik.

Ze glimlachte, maar zei niets. Ik voelde mezelf wegvagen, en kon haar nog maar nauwelijks zien. Toen werd ik weer terug gezogen door het gat, en ik zag May Flower achter het apparaat zitten. Hij keek op het scherm, en toen naar mij. 'Daar ben je eindelijk,' zei hij.

'Waarom, waarom ?' vroeg ik. 'Zag je dan niet dat ik bij de godin was ? Ze zei dat ze me alles wel wilde vertellen.'

'Geloof je het zelf ?' vroeg May Flower. 'Ja, ik zag het, maar je vroeg ook wat het je zou kosten, en toen glimlachte ze.'

'Nou en ?' vroeg ik. 'Je had haar minstens kunnen laten uitpraten.'

'Snap je het dan niet ?' vroeg May Flower.

'Nee, ik snap er niets van,' zei ik. 'Ik was zo ver gekomen, en dan moet je mij ineens terug halen. Je had het minstens even netjes kunnen vragen zoals ik bij jou deed.'

May Flower zuchtte. 'Lieve jongen,' zei hij. 'Dit is de prijs die je moet betalen.' Ik keek op het scherm en ik zag alleen nog maar haar voeten.

Einde

Het Spookhuis

Met de familie gingen we naar een natuur camping in natuur gebied. Het was er heel mooi. Er was ook een winkeltje, maar de winkelkarretjes waren daar nogal vreemd. Zo moest je betalen aan het winkelkarretje zelf. Naast het handvat was er een soort kastje met een gleuf. Het winkelkarretje speelde ook mooie, maar hele zachte muziek, wat je alleen kon horen als je er heel dichtbij stond, en wat je ook weer uit kon zetten, maar als je niet betaalde dan gaf het telkens een piep. Ze verkochten daar ook hele bijzondere grote vruchten die we nog niet kenden, en ik ging er telkens weer naar terug om er meer van te halen, alhoewel ik me afvroeg hoeveel er van gegeten mocht worden per dag. Altijd oppassen met voedsel hoeveelheden. Ik wilde natuurlijk niet over een bepaalde natuurgrens heengaan met die dingen en dan in de problemen komen. Zo mag je van sommige dingen maar hele kleine beetjes per dag. De vrucht was onbekend voor ons, dus wilde ik er meer van afweten. Ook kochten we eens wat kaartjes voor het spookhuis op de camping. Dat was een afzonderlijk gebouw ergens. We gingen er naar binnen en er was eerst een voorkamer, en dan moest je een gang op, maar we hoorden zoveel angstaanjagend gegil en gejammer dat we eigenlijk niet verder durfden. Ik was al bijna bij de gang aangekomen, maar ik kon me niet meer goed bewegen. Alles ging trager, en iets verlamdends gleed over me. Gelukkig stond er een bed en daar ging ik op liggen. Het gegil en gejammer werd eigenlijk alleen maar angstaanjagender. Ik zag de familie stuk voor stuk weggaan, het spookhuis uit. Ik zei dat ik me niet meer kon bewegen. Mijn nichtje stond dichtbij me en die wilde ook weggaan. Weer zei ik dat ik me niet meer kon bewegen en ik zag haar aarzelen. Ze deed een paar stappen richting de uitgang, maar bleef toen staan en keek naar me. Ik wist even niet waar ze nu banger voor was, voor het angstaanjagende gegil of om mij alleen te laten. Uiteindelijk bleef ze daar staan, of misschien kon ze niet meer verder, kon ze zich ook niet meer bewegen. De anderen waren in geen velden of wegen meer te bekennen. Ik wilde weg, maar ik kon niet. Ik kon ook niet meer spreken. Toen werd alles langzaam zwart voor mijn ogen. Grootvader was niet mee gegaan, maar uiteindelijk werd ik wakker bij hem in het campingshuisje. Hij scheen mij er uiteindelijk vandaan gehaald te hebben.

Voor me stond een piepend winkelkarretje. 'Ik denk dat het ding weer geld wil,' zei grootvader, 'maar het was een goed middel om je weer wakker te krijgen.'

We stopten toen maar wat geld in de gleuf en toen hebben we het ding maar weer teruggebracht naar de winkel waar het thuishoorde. Nooit meer zijn we nog naar die camping teruggegaan.

Het Kruis van IJs

Ik groeide op in een lichtelijke probleemwijk met een alleenstaande moeder, als enig kind. Mijn moeder was onbereikbaar voor me, en eigenlijk alles was onbereikbaar voor me. Ik wist niet wie mijn vader was, en ik wist niet eens of mijn moeder het wel wist. Het voelde alsof ik opgroeide, hangende aan een kruis van ijs.

Op school had ik het niet naar mijn zin, maar ik had een aardige juffrouw. Ze was heel jong, en vaak gekleed in rood. Eigenlijk altijd. Ze werd daarom ook vaak de dame in het rood genoemd, of moeder van de rode planeet. Ik was verliefd op de juffrouw en wilde met haar trouwen. De dag dat ik volwassen was geworden zocht ik haar direct op. Ik wist waar ze woonde, en zei gewoon direct toen ze opendeed dat ik verliefd op haar was en met haar wilde trouwen. Ze liet me toen binnen, en liet me haar tuin zien. We scheelden niet eens zoveel van leeftijd. 'Zou je er niet eerst over nadenken?' vroeg ze. Maar dat had ik al vele jaren gedaan.

'Zou je er dan eerst niet over willen praten?' vroeg ze toen.
Maar ik kende haar al, en mijn doel stond vast.
Ze zei toen dat ik maar weer moest terug komen als het me menens was.

En zo ging ik steeds meer naar haar toe. Na niet al te lange tijd hadden we een relatie, en ik nam haar ook mee naar mijn huis. Mijn moeder was er vaak niet. Op een dag kwam mijn moeder te overlijden, en toen trok de dame in het rood bij mij in. Het was nu eindelijk dat ik mijn jeugd echt goed kon verwerken. Het vrolijkte het huis wat op, en we gingen beiden vaak de natuur in. Zij had een eind gemaakt aan het verhaal van mijn moeilijke jeugd.

Soms dansten we in de woonkamer op muziek. We hadden niet veel contact met de buitenwereld. Het was eigenlijk allemaal tussen ons en de natuur.

Ik voelde me nog steeds vaak koud. Er waren ook veel bomen bij het huis, en daarom kon het zonlicht nooit goed doorbreken. Maar zij was een warme vrouw.

Ik werd soms op onverklaarbare manieren geplaagd door angsten. Ik vertelde het dan aan haar, en dan zei zij altijd dat zij mij had gered. Ik vroeg haar weleens of zij een buitenaardse was. Dan zei ze : 'Natuurlijk. Ik word niet voor niets moeder rode planeet genoemd.' En ja, dat was vroeger op school ook al haar bijnaam.

Op een dag werd er gebeld. Er stond een man aan de deur die beweerde mijn vader te zijn. Hij had al die tijd in de gevangenis gezeten. Hij beweerde dat mijn moeder niet wilde dat ik met een bajas vader zou opgroeien. Dat vond ze een verkeerde invloed. Hij had ook brieven meegenomen die dat bewezen, en dat was inderdaad het handschrift van mijn moeder. Ik voelde ineens zoveel woede naar haar opkomen, maar ja, ze was dood. Had ik maar een vader gehad, dan had ik me misschien niet gevoeld alsof ik aan een ijskruis hing. Ik liet hem binnen en omhelsde hem.

'Hoe kwam je in de gevangenis ?' vroeg ik.

'Ik wil het er niet over hebben,' zei hij.

'Ik ken hem,' zei de dame in het rood. 'Het stond overal in de kranten.'

De man boog zijn hoofd.

'Wat was het ?' vroeg ik aan haar.

'Een trein overval,' sprak ze. 'Ik zat ook in die trein, maar ze lieten mij gaan.'

'Waarom ?' vroeg ik.

'Omdat ik zo'n mooie rode jurk aan had, had hij gezegd,' sprak ze.

'Is dat waar ?' vroeg ik aan de man.

De man schudde zijn hoofd. 'Dat was wel gezegd,' zei hij, 'maar er was een hele andere reden voor.'

'En wat voor reden ?' vroeg ik.

'Ik dacht : Stel dat zij op een dag de juffrouw van mijn nu nog ongebooren zoon zou worden,' zei hij.

'Dus je bent een crimineel ?' vroeg ik.

'Dat zeiden ze,' zei hij, 'maar ik dacht : stel dat deze trein ooit eens over mijn nu nog ongebooren zoon zou rijden.'

'Dus eigenlijk ben je zwaar gestoord, of heb je gewoon allerlei smoesjes,' zei ik.

'Ik was zwaar aan de drugs,' zei de man. 'Het was een bij effect van een medicijn wat ik moest slikken al sinds ik heel jong was. Het maakte dat mensen niet meer helder konden denken. Daarom

hebben ze het later uit de handel gehaald, maar het kwaad was al geschiedt.'

'Waarom moest je die medicijnen slikken?' vroeg ik.

'Omdat ik allerlei problemen had met allerlei rommel die ze in mijn lichaam hadden geïmplanteerd sinds kind zijn al,' zei hij. 'Ze geloofden niet dat ik last kon hebben van hun heilige implantaten, dus ik werd geestesziek verklaard en daar moest ik allerlei gevaarlijke medicijnen voor slikken, zodat ze me nog erger konden maken.'

'Maar waarom moesten er als kind dingen in je geïmplanteerd worden?' vroeg ik.

'Daar hebben ze honderd en één smoesjes voor,' zei hij. 'Ze wilden gewoon hun rotzooi aan mij kwijt.'

Ik keek hem aan met opgeheven wenkbrauwen. Toen keek ik naar de dame in het rood.
'En dat is precies de reden waarom ik gekomen ben,' zei ze.

Einde

Kapitein Mekko

Een jongen genaamd Mekko was de kapitein van een wereld op een schip. Het was een wereldschip. Een heleboel kinderen die in deze wereld opgroeiden wisten niet eens dat het een schip was, zo groot was die wereld, en niemand vertelde het hen. Ik kwam van een ander wereldschip en ook mij was nooit verteld dat het een schip was. Ik kwam uit een moeilijke wereld, maar Mekko redde mij. Ook Mekko zelf was eens gered door zijn wereldschip. Ik was de eerste van mijn familie die van het wereldschip waar wij opgroeiden gered werd. Ik was zelfs de eerste van die hele wereld, die verschrikkelijke wereld. Alle huizen waren daar hetzelfde, geplaatst in blokken. Ze hadden allemaal dezelfde tafels en stoelen, en ook dezelfde kindertafels en kinderstoelen. Die stonden allemaal in de woonkamers, en de kinderen werden altijd gescheiden gehouden van de volwassenen. Na mij werd mijn broertje gered, als tweede, en toen mijn oom, als derde. Daarna volgde de rest van de familie, maar er was een bepaald gezin die Mekko nog niet kon redden. Zij zaten te diep vast op het wereldschip waar wij vandaan kwamen, en ze werden zwaar in de gaten gehouden.

Toen Mekko mij had gered liet hij mij zijn hele reusachtige wereldschip zien. Het was inderdaad een wereld op een schip, en je had eerst gewoon niet in de gaten dat het een schip was, totdat hij je

tot het dek nam. Dan had je een reusachtig overzicht over het gehele schip.

Ik moest altijd aan mijn nichtje denken die nog niet gered was. Mekko zei altijd dat zij de eerste was van dat gezin die gered moest worden. Mekko zei dat hij daarvoor mijn hulp nodig had. Ik moest hem alles vertellen wat ik van haar wist. Ik begon hele boeken te schrijven over mijn nichtje om Mekko een goed beeld van haar te geven. We gingen er vroeger nooit vaak naartoe. Het was nogal een aparte familie met strikte regels. Je mocht daar altijd een heleboel dingen niet aanraken, en je moest eerst bepaalde dingen zeggen of vragen voordat je wat deed. Mijn nichtje leed daar erg onder, maar we konden niets doen. Ze werd te zwaar in de gaten gehouden, en ze kreeg altijd zware straffen als ze ook maar iets afweek van de regel, of als ze probeerde te ontsnappen. We wilden het daarom ook niet erger maken voor haar, maar we bespraken wel vaak hoe we haar zouden kunnen redden. En dat terwijl we zelf ook gered moesten worden van die wereld.

Mekko gebruikte voor onze redding een spiegel. Het was bijna een religieuze ervaring. De spiegel was ook een vrouw, als een baarmoeder, en op een nacht verscheen het in mijn kamer, en werd ik erdoor gered. Door de spiegel kon ik op Mekko's schip komen.

Ook de wereld waar wij vandaan kwamen was als een spiegel, waardoor alles hetzelfde was, maar Mekko's spiegel maakte alles net even anders. Uiteindelijk kon zo ook mijn nichtje gered worden, maar ze was nog helemaal gebrainwashed. Ze kwam uit een bepaald land waar alles nog wel veel erger was dan hoe het altijd bij ons was. Ze kwam uit de Oostblok landen en het gebied werd ook wel Zuid Afrika genoemd. Alles was daar zo eenvoudig mogelijk, en er werd minimaal gebruik gemaakt van materialen. Alles was er nogal saai en kaal. Wel hingen er soms prachtige schilderijtjes aan de muren. Ook lazen ze daar uit prachtige boekjes, sprookjesachtige boekjes, over ver afgelegen paradijzen waar ze nooit zouden kunnen komen, dus ze droomden er alleen maar over. Er werd hen altijd van alles beloofd, maar ze kregen het nooit. Die beloftes waren alleen voor degenen die zich strikt aan de regels hielden, en daarom dachten velen dat ze toch op een bepaalde manier afgeweken waren, of zelfs afgefallen, verdoemd. Ze liepen vaak rond met een enorm onverklaarbaar schuldcomplex en minderwaardigheidscomplex. Ze hadden altijd het gevoel dat er iets voor hen achtergehouden werd, dat er ergens een verborgen elite was die lachend op hen neerkeek. Er hing daarom altijd een soort van onzichtbaar en subtiel racisme.

Mekko keek mij aan. 'Herinner je de spiegel?' vroeg hij.

Ik knikte.

'Wist je dat alle wereldschepen in deze zee ook weer onderdelen zijn van een nog veel groter wereldschip, en dat de zee daar ook een onderdeel van is?' vroeg hij.

Ik schudde mijn hoofd.

'Wie is de kapitein?' vroeg ik.

'De spiegel,' zei Mekko.

Ik keek naar Mekko.

'Kan zij de rest van de familie redden, en de rest van de oostblok landen vrijzetten?' vroeg ik.

'Ik heb daarvoor je broertje nodig, je oom, en je nichtje,' zei Mekko. 'Zij moeten terug naar Zuid Afrika, en zij moeten spiegeltes smokkelen.'

Het moest midden in de nacht gebeuren. Ze vroegen of ik ook mee wilde, maar ik mocht niet van Mekko. Ik moest bij de hoofd spiegel blijven.

Ik kan de grote uittocht nog herinneren. Zoveel treinen en bussen vol met mensen. En toen op een nacht, als een natuur verschijnsel, werd de hoofd spiegel met een andere hoofd spiegel verbonden

van een nog groter onbekend wereldschip. En er kwamen zoveel ruimteschepen om ons weg te nemen. Hier was nooit over gesproken en was nooit over gelezen. En we werden tot het dek genomen van het allesomvattende wereldschip, en hadden een overzicht over alle wereldschepen erin, en al onze geschiedenissen, van zo'n grote afstand, dat alles duidelijk werd en op z'n plaats viel.

Einde

Het Cruiseschip

Mijn opa had een cruiseschip waarvan hij kapitein was. Vroeger nam hij ons vaak mee, en bezochten we allerlei landen. Ook mijn oom en tante gingen vaak mee. Ik weet nog wel dat mijn tante altijd veel roddelblaadjes en boekjes bij zich had. Als ik niks te doen had las ik er vaak in, maar als kind begreep ik er niets van, en had er zo mijn eigen fantasieën bij. Als ze zagen dat ik de boekjes van mijn tante las, dan namen ze het altijd af.

Ik weet nog wel dat ik later in mijn jeugd een vriendinnetje had, en die ging toen ook mee op het cruiseschip in de vakanties. De hele familie was er dan, maar de relatie liep op een gegeven moment ten einde. Ik had het daar moeilijk mee, maar aan de andere kant was het een opluchting, want ze was heel moeilijk. Ze miste eigenlijk een aan en uit knopje. Mijn opa was erg bij me betrokken, en had op een dag een robot gemaakt die precies op mijn vriendin leek, met het verschil dat ze een aan en uit knopje had. Ze had zelfs de stem van mijn vriendin, want mijn opa had veel van haar verhalen en gesprekken opgenomen op een bandje, en kon het goed gebruiken om de robot te bouwen. De robot was ook een soort spelcomputer en een soort communicatie netwerk waarmee ik anderen kon bellen. Ik vond het een geweldig ding.

Ook mijn oom was kapitein op een cruiseschip. Het zat dus in de familie. We gingen ook vaak op zijn cruiseschip mee. Zo groeide ik op, op en aan de zee. Op een dag toen ik eens op het cruiseschip van mijn oom was vond ik weer eens zo'n boekje van mijn tante ergens rondslingeren. Er was niemand in de buurt, dus ik greep het en begon te lezen. Het ging over een cruiseschip en over twee geliefden die door roddel en gestook van passagiers van elkaar werden weggescheurd, en tot overmaat van ramp zonk het cruiseschip in een storm. Beiden overleefden ze het en vonden elkaar terug op een onbewoond eiland. Van de andere passagiers scheen er niemand meer in leven te zijn.

Ze konden het uitpraten, maar er bleef grote afstand. Toch moesten ze samen zien te overleven op het onbewoonde eiland. Later bleek dat toch ook de kapitein het had overleefd, die ze aan de andere kant van het eiland tegenkwamen, en hij kon hen weer met elkaar verzoenen. Hij vertelde hen namelijk over al die passagiers die hen tegen elkaar hadden opgestookt, hoe goed hij ze kende, en hoe bedriegelijk ze waren. Het waren zagezegd vaste passagiers die telkens weer terugkwamen, tot grote ergernis van de kapitein, en daarom hield hij zich altijd afzijdig.

De kapitein zei dat het iets van de zee zelf was. Hij zei dat eens op een dag zijn cruiseschip werd overmeesterd door een grote reuzenzeespin. Die kwam zo vanuit de zee op en greep het schip. De zeespin had vele poten en die poten werden tot passagiers die nooit meer weg zouden gaan. De twee keken hem vreemd aan, en keken toen naar elkaar, niet wetende of ze dat wel konden geloven.

'En was dat echt, of had je het maar gedroomd?' vroeg de man aan de kapitein.

Opeens kwam toen mijn tante binnen, en ik legde snel het boekje weg.

'Wat was je daar aan het lezen, schat?' vroeg mijn tante toen.

'Oh niks,' loog ik toen, want ik wilde niet op m'n kop krijgen.

'Oh, het boekje ligt open, en op een andere plaats,' zei ze toen. 'Was het leuk?'

Ik zei niks. Toen kwam mijn oom ook binnen vanaf de lange gang in het cruiseschip.

'Hij heeft erin gelezen,' zei mijn tante.

'Waar ging het over?' vroeg mijn oom glimlachend.

Ik vertelde toen over de reuzen zeespin, en hoe zijn poten tot passagiers werden, en hoe zij de twee geliefden uit elkaar hadden getrokken, en ik vertelde over het onbewoonde eiland, en hoe de kapitein hen weer met elkaar verzoende.

Mijn oom glimlachte. Ook mijn tante glimlachte. Als ik naar ze keek zag ik de prachtige zee. 'Nou, vooruit dan maar,' zei mijn oom. Toen ze wegwaren nam ik het boekje weer en ging verder met lezen. 'Je mag het wel houden,' zei mijn tante toen ik haar even later weer tegenkwam. Ik was door het dulle heen. Superblij nam ik het boekje mee naar mijn eigen kajuit, en las het helemaal uit. Ik was helemaal in de wolken, alsof ik boven de zee zweefde. Vroeger wilde ik altijd cruiseschip kapitein worden, omdat mijn opa en oom dat ook waren, maar nu wilde ik schrijver worden. Ik wilde anderen meenemen op de golven van mijn eigen fantasie. Het boekje inspireerde mij enorm, en het was hemels.

Maar later in mijn jeugd werd ik zwaar gekweld door nachtmerries over een reuzen zeespin, en had ik slopende gevechten ermee. Maar dan klikte ik altijd mijn robot aan die ik van mijn opa had gekregen, en die vocht dan aan mijn zijde. Zij sprak mij er doorheen.

In die nachtmerries schiep de zeespin mensen om mij heen, die eigenlijk zijn poten waren, en die probeerden mij te verstrikken in roddel en stokerijen. Maar altijd weer ontmaskerde de robot ze. Ook in mijn dromen was de robot, als een wachter in de nacht. Op een dag vertelde ik het ook aan mijn oom en tante, over de nachtmerries en over hoe het ook in het boekje wat ze gaven over een zeespin ging. Ze zeiden dat het boekje uit een serie kwam, en ze gaven me nog meer van zulke boekjes, zodat ik kon zien hoe het afliep in de vervolgh verhalen, en er was ook veel informatie over in eerdere verhalen. Er waren iets van twintig delen. Maar ik bleef maar nachtmerries houden, en eigenlijk werd het alleen maar erger, totdat ik zelf de stoute schoenen aantrok en mijn eigen serie erover begon te schrijven. Misschien was dat wel het noodlot van een schrijver, dat hij eerst zelf door al deze dingen heen moest gaan, en eerst zelf flink wat nachtmerries moest hebben, om genoeg creatief materiaal te hebben om zijn verhalen te schrijven.

'Wordt dan gewoon cruiseschip kapitein,' zei mijn opa altijd, en mijn oma zei vaak : 'Wordt dan schilder, of ga schilderen voor de koningin, misschien hoeft je dan het leger niet in.' Maar ik moest en zou schrijven. Ik wilde hiermee klaarkomen. Het was in de tijd dat de dienstplicht naderde, en dan zou ik ook het leger inmoeten. Maar dit was op een heel ander niveau, alsof we te maken hadden met onzichtbare vijanden. En zo besloot ik niet te schilderen voor de koningin, maar te schrijven voor de koningin. En ze vond het nog leuk ook, en ik hoefde zo het leger niet in.

Het was de dag van mijn leven toen ik aangenomen werd. Ik kreeg ook een kamer vlak naast de koningin. Daar kon ik rustig mijn werk voortzetten. De koningin geloofde geen woord over onzichtbare vijanden, maar ze vond de verhalen zo mooi. Maar op een dag had ik zo'n zware nachtmerrie dat er geen verhaal meer tegen opgewassen was. Niets kon mij nog helpen, en ik ben toen gevlucht naar een oude kerk in het bos. De kerk werd niet meer gebruikt, maar hier voelde ik mij veilig. Soms woonden er wat monniken of hermiten. Het was een soort bedevaartsplaats voor kluizenaars.

Ik nam daar intrek in een kamer, en begon te schrijven over de onzichtbare vijanden en hoe ermee om te gaan. Er was teveel in de lucht wat de mens niet begreep en waar de mens niet tegen opgewassen was. Voor mij was het een nieuwe wetenschap. Ik begon wetenschappelijke geschriften te schrijven over dit onderwerp. Maar vaak als er bezoekers waren en ik vertelde hen iets erover dan waren ze niet echt geïnteresseerd. Sommigen leken ook aan de drugs te zijn, en het was ook alsof ze als de poten van de zeespin waren. Ik begon preken te geven maar er kwam bijna niemand. Soms zat er een verdwaald kind, of een van huis weggelopen kind, of een zwerver. Ik preekte tegen de kerkbanken en de muren. Op een dag kwam mijn opa en die ging vooraan zitten. Hij wilde mijn preken wel horen. Hij wist dat er onzichtbare vijanden waren. Hij werd er zijn hele leven door gekweld, maar voelde zich altijd goed zodra hij op zijn cruiseschip was. Ook mijn oma kwam de volgende keer mee, en zei weer : 'Waarom word je niet schilder van de koningin ?'

Ik dacht : 'Laat ik dat dan maar eens proberen,' dus ik ging terug naar de koningin en ging ditmaal voor haar schilderen. Het beviel haar totaal niet. Wat ik schilderde vond ze veel te eng. Ik schilderde ook de reuzen zeespin. 'Waarom ga je niet gewoon weer schrijven ?' vroeg ze. Maar ik schilderde gewoon door. Ik bleef haar maar schilderijen leveren, maar ze vond het maar niks. Ik was er kwaad om, en ik verscheurde mijn schilderijen ook vaak weer. Ik kwam in een grote identiteits-crisis. Ik dacht dat mensen me allemaal voor hun karretje wilden spannen, dat ik mezelf dan niet meer zou zijn. Ik voelde mij achtervolgd door de zeespin.

Op een dag was ik het weer zat, en begon gewoon het bos in te rennen. Ik bleef maar rennen en rennen, en keek niet meer om. Ik was er helemaal klaar mee, met alles. 'Schilderen voor de koningin, ja ja,' dacht ik. Naar de kerk in het bos wilde ik ook niet meer terug. Toen kreeg ik ineens het idee om naar mijn oom en tante terug te gaan. 'Neem me mee op jullie cruiseschip,' zei ik tegen hen. Ze namen mij aan boord, en ik kreeg weer de kajuit die ik altijd had. Zodra ik in hun kajuit was slingerden er altijd boekjes rond, en die begon ik dan maar te lezen.

Het boekje wat ik toen las ging ook over een cruiseschip, maar dan van het leger, en het was een leger van robotten. Ook de kapitein van het schip was een robot. En de robotten zongen een lied. Ik kende de muziek natuurlijk niet, maar dat verzon ik er in mijn hoofd bij. En de woorden van het lied waren :

'Alles is onder hypnose,
alles is aan de drugs,
Wij zijn de robotten staande op de kust.
Als alles nog langer zo door gaat, dan knapt alles,

Wij strijden tegen de zeespin, de mens is niet in de rust.'

Ik dacht : 'weer die zeespin.'

De robotten wilden een tegendrugs maken,
maar dat kon alleen van hele kleine beetjes,
als een mengsel.

De drugs die de mensen gebruikten was van één iets veel te veel.
De mens wilde niet in dualiteiten denken en in minderheden,
De mens wilde de spiegel niet.

De spiegel van de natuur was van de mens weggehaald,
en ze hadden een valse spiegel gemaakt,
de spiegel van de stad,
de spiegel van reclame,
die hen altijd wilde verleiden teveel te kopen.
Het was een koopziekte.

Plotseling kwam mijn oom binnen. 'Iets wijzer geworden ?' sprak hij.

Plotseling sprong er een doorzichtige, taaie, harige spin in zijn nek.

Het was een hele mechanische spin, met allerlei schakeltjes.

Alles was doorzichtig en taai, vlezig.

Schuimbekkend viel mijn oom op de grond, terwijl hij naar zijn keel greep, en ik kwam direct in actie en probeerde het beest van hem weg te krijgen.

Toen kwam mijn tante binnen, en greep snel wat uit haar tas, een bepaalde vloeistof en wierp het op de spin, die direct begon weg te smelten en te verslappen.

'Wat is het ?' vroeg ik.

'Oh, daar hebben alle kapiteinen van cruiseschepen mee te maken. En als ze het niet snel smoren, dan trekt het foute passagiers aan,' zei mijn tante.

Mijn oom stond weer op, kreunend, terwijl hij over zijn nek wreef.

'Waarom hebben jullie mij dit nooit eerder verteld ?' vroeg ik.

'Je was nog te jong,' zei tante. 'En daarom ging het er alleen over in de verhalen die wij je gaven.'

'Dus jullie hebben een tegengif ?' vroeg ik.

'Ja, tegendrugs,' zei mijn tante. 'En ook dat konden we je niet eerder vertellen, want je was nog te jong.'

'Wat zou er gebeuren dan ?' vroeg ik.

Mijn tante keek toen naar mijn oom, en toen weer naar mij : 'Als je de tegendrugs voortijdig gebruikt, dan dan word je tot een poot van de zeespin, en dan droom je zijn dromen.'

Ik schrok even. 'Toen ik heel klein was zag ik eens zo'n flesje ergens staan,' zei ik, terwijl ik wees op het flesje. 'Ik wist niet wat het was, en ik was te nieuwsgierig, en toen heb ik ervan gedronken.'

'Weet je ook waar ?' vroeg mijn tante.

'Volgens mij bij een buurjongen van jullie,' zei ik.

'Oh, dat kan wel kloppen,' zei mijn tante. 'Dat was een drugsdealer. Had hij je naar binnen gelokt ofzo?'

Ik voelde me even heel vreemd en rende naar het toilet om daar over te geven.
Ik keek in de spiegel, en zag toen ook een zeespin op mijn nek zitten. Ik slaakte een gil, en al snel opende tante een ander flesje en wierp het tegengif op de spin die direct wegsmolt.

'Ziezo,' zei tante.

Die nacht had ik een droom dat we in een prachtige haven aankwamen, in natuurgebied.
Er waren allemaal robotten, en ze zongen een vreemd lied :

'We nemen je op het schip,
Dit is geen haven, maar een groter schip,
Het lijkt op een eiland, maar het is een oorlogsschip,
Op naar de morgen,
De nachtmerrie roept tot grotere duisternis,
En in het grote contrast zie je het opkomen van de morgen.'

Was niet alles een schip op een groter schip ?
En ik wist dat ik het alleen zou leren kennen als ik kapitein zou worden.
En ik herinnerde me de woorden van mijn opa.
En ik liet het hem weten : 'Ja, opa, ik wil kapitein worden.'
En zo kreeg ik van hem mijn eerste schip.

Einde